



Gita
PRESS

Alica Činčárová

Aféry Finy s.

Aféry Finy S.



ISBN 978-80-89452-26-2

Alica Činčárová

Aféry Finy S.

Bratislava jún 2011

Venujem silným ženám
Eve, Gabriele, Kláre, Františke
a Jane

Volajú ma *Fina* a toto je môj príbeh. Vlastne denník. Teda denník môjho života. Teda jedného roka.

Ale bol to veľmi významný rok. Naučila som sa, ako sa nezbláznit od šťastia a nezabiť pre smútok; ako sa tešiť a smútiť tak, aby som žiaľ aj radosť prežila celá a v zdraví.

Všetko sa mení. A nemyslím tým len to, že už sa aj *Penelope Cruz* vydala, *Miley Cyrus* je plnoletá a *Britney Spears* znova svojprávna. Mení sa každá chvíľa, ktorú žijeme, meníme sa my.

Ja som sa v uplynulom roku tiež zmenila a toto je svedectvo o tom, ako sa to stalo.

Vaša Fina

ZIMA 2009

Štvrtok 24. decembra

Štedrý deň

Ked' k nám pred tromi dňami pricestovala babka Aurora z Olomouca, vedela som, že na vysedávanie na tréningoch starších dorastencov a následné fetovanie cigaretového dymu v kolkárni spolu s kamoškami môžem zabudnúť.

Iné decká sa na svojich starých rodičov tešia, dostávajú višne v čokoláde, kinderká, strkajú sa im prachy, nekriticky ich obdivujú a rozmaznávajú, ale to nebol môj prípad. Babka Aurora bola vo vzťahu ku mne presvedčená iba o troch veciach – *po prvé*, že najlepšou výchovnou metódou je výchovný subjekt strápnit (optimálne raz denne, ale prípustné pri každej príležitosti); *po druhé*, že jej želania nie sú námetom na diskusiu; a *po tretie*, že ich nesplnenie by sa malo trestať týždennou hladovkou spojenou s podávaním preháňadla alebo rovno popravou. (Nie som si istá, či cieľ druhého a tretieho nebol rovnaký.)

Oslovovala ma síce nežne *Beruška*, ale sladkým hláskom iba kamuflovala fakt, že jej slúžim. (*Ba priam otročím, lebo nelenže som sa nikdy nedočkala odmeny, ale ani vďačnosti!*)

Musela som jej pomáhať pri obúvaní, večer prať silonky te-lovej farby s popúšťanými očkami, tlačiť ju na Kalváriu, keď sa jej zachcelo ísť na spoveď (*A to je poriadne kopčisko! Priam MOJA krížová cesta!*) a hodiny sa za ňou vliecť po Miletičke, zatiaľ čo sa ona pristavovala pri každom stánku a kritizovala to-var. (*Skúsili ste to niekedy? Je to, akoby ste niekomu opluli decko. Chlapi ju odháňali a ženy jej škriekavo nadávali.*) Aj tak sme nakoniec odchádzali vždy s rovnakým nákupom – kilom kyslej kapusty v igelitovom vrecku, z ktorého kvapkal svetložltý nálev. Bolo ho cítiť po celej električke, a keď sme v našom dome vystupovali z výťahu, šírila sa za nami taká silná pachová stopa, že by nás tchor považoval za svoju konkurenciu. Navyše ju babka kupovala vždy u rovnakého chalana; nevedela som, ako sa volá, ale chodil na rovnaký gypel ako ja, ibaže bol o dva ročníky vyššie, taký „vidly boy“, ale inak kočkoš a presne môj typ – tmavovlasý, vysoký. (Stavím sa, že to vedela, lebo niekoľkokrát pred ním nahlas zdôraznila, že „kyselé mē vždycky propláchne střeva“. Panebože! Kto už dnes hovorí na verejnosti o vyprázdňovaní?!)

Jedno sa jej uprieť nedalo – v spôsoboch, ako ma strápnit, bola dosť vynachádzavá. *Potvora!* Postávala som obďaleč a tvá-rila sa, že k nej nepatrím, ale nie som si istá, či to zabralo. (*Bože, buď ku mne milostivý, nech už na toho chalana NIKDY nenarazím.*)

Trvala aj na tom, aby som ju popoludní vodila na návštevy k neznámym ľuďom, aspoň ja som ich nepoznala (*a asi ani ona, keďže si so všetkými vykala*), a navyše ma nútila konať protizá-konne! Musela som jej kupovať cigarety, hoci vedela, že nie som plnoletá. To predsa babky svojim vnučkám nerobia! (*Aspoň nie*

babky mojich spolužiačok.) Okrem toho je to trestné! Aj som to babke Potvore povedala, ale ona ma vysmiala. Vraj k správne mu životu stačí Desatoro z Biblie a našimi zákonmi sa súdny človek neriadi, lebo ich dodržiavaním by klesol na úroveň nemorálnych zločincov, ktorí ich vytvárajú a schvaľujú. Nemorálnych? *Možno. Ale zločincov? Sotva! A vôbec, koho tým vlastne myslela?* „Kolaborovat s týma vypasenejma tlustochama od socialistů by mělo být trestné!“ rozohnila sa, keď som si myslela, že sme danú tému už uzavreli.

Socialisti, nehnevajte sa na ňu, má sedemdesiatdva a zásadne neverí nikomu s nadváhou. Prežila koncentrák, lístkový systém, tri infarkty, operáciu sivého zákalu a bedrových kĺbov, v päťdesiatke rozvod, v šesťdesiatke rakovinu, vyzerá ako vyschnutý keksík a stále ju niečo bolí a pichá. Iba na srdce sa nesažuje. *(Asi preto, že ho nemá.)*

Keď si predvlani otec zlomil nohu, tri mesiace ležal v nemocnici a pribral dvanásť kíl, nútila ho jesť iba raz za týždeň! Vtedy často na jej adresu hovoril, že kto chrčí, ten trčí, a tváril sa pritom náramne smutno. *(Predpokladám, že nie preto, že chrčí, ale skôr preto, že trčí.)*

Babka zas tvrdí, že koho vôľa a mozog nedokážu rozkázať svojmu telu, aby nežralo, ten nedokáže ustrážiť ani nenažraných chmatákov okolo seba. Keď uvážim, koľko sa otec nabadáka, kde sme už mohli byť, nebyť nenažraných politikov, asi má pravdu. Aj keď na druhej strane mama vraví, že otec sa sťažuje iba preto, aby mal dôvod piť.

Ešteže babke Potvore do hlavy nik nevidí, hoci ona asi ráta s tým, že keby bolo najhoršie, vyhovorila by sa na senilitu alebo niečo také. *Zas to vyhrala!* Otec minule povedal, že osud je

k nej podozrivo láskavý, ale nemala by ho pokúšať. Lenže ona pokúša a pokúša. Nuž, ktovie, ako to s ňou dopadne, ak neprestane pokúšať. (*Napríklad nás.*)

Keď k nám teda po roku znova pristovala, myslela som si, že to najhoršie sa mi už stalo. Lenže dnešný deň moje dovtedajšie dojmy prekonal.

Už dávno neverím, že darčeky nosí Ježiško, ale mama ešte stále praktizuje ošúchaný rodinný rituál so zazvonením zvončeka. Nasleduje otcov povzdych, lebo pri večeri sa zvykne tak napratať jedlom, že ani vstať nevládze, a všetci sa s krčovitým úsmevom poberieme do obývačky, kde sa pod rozsvieteným stromčekom krčia darčeky. Dnes to nebolo inak.

„Páni, my sme ale museli byť dobrí,“ natešene zvolala mama a začala triediť, čo kto dostal. Svoje balíčky som schytala medzi prvými. Čím som staršia, tým sú menšie. Vzhľadom na to, že v nich nenachádzam šperky, obávam sa, že moji rodičia na mne šetria! Alebo MI šetria? (*Veď uvidíme! Už som ich upozornila, že o dva roky plánujem dostať auto. Oco povedal, že on má naplánovanú cestu okolo sveta. Nechápem, ako to myslel. Dúfam, že nie mojím autom!*)

Odkedy som zistila, že babka Aurora balí darčeky zásadne do novinového papiera (otec vraví, že nešetří iba na sebe), balíčky od nej si rozbaľujem ako posledné, lebo vtedy mi už zvyčajne nik nevenuje pozornosť, takže rodine ľahko unikne, ako sa červenám. Nik na svete ma nedokáže strápníť ako ona.

Keď som mala desať, darovala mi knihu *Doniesol ma bo-cian?* s obrázkami pohlavných orgánov a nahých prsníkov, o rok neskôr *Dievčatá, na slovíčko*, nasledoval bedeker ženskej

hygieny a po ňom *Vtáky v trní*, vraj aby som sa nezľakla, keď sa stanem ženou. To bolo jediný raz, keď som sa nezačala červenat' hneď po prečítaní názvu knihy, ale až po babkinom komentári. (*Panebože, čo si o sebe myslíš? Že bez nej ani svoju červenú zástavu nevyvesím? Keby som čakala na jej inštruktáž, ešte aj dnes by som namiesto okrídlených vecičiek používala zožmolené handričky ako ona pred sto rokmi!*) Vlni mi podarovala *Veľkú knihu o matke a dieťati*. Mne štrnásťročnej panne! No zbohom, nestačí, že som na posmech celej triede, teraz si zo mňa začnú ťahovať aj doma – napadlo mi vtedy a zlomyseľné poznámky nedali na seba dlho čakať. Našťastie pokusy rodičov volať ma „matka rodu“ som rýchlo zhatila. Vlastne sa vyautovali sami, keď si rozbalili svoj „novinový baliček“ a našli v ňom cédečko *Starci na chmeli*. Ak nechceli riskovať, že o nich budem hovoriť ako o „starcoch“... Skrátka, nečudovala som sa, keď sa moja prezývka nakoniec nechýtila. (*Vďaka, babi, aspoň raz si svoju podpísavku hneď aj neutralizovala!*)

„Copak ti letos Ježíšek nadělil, Beruško?“ prerušila spomienkový film v mojej hlave babka Potvora. „Tak to oteví a neženyj se,“ posmelila ma sladkým hlasom a pristrčila podozrivo hranatý predmet s veľkými červenými písmenami ASTA, ktoré sa leskli pod prievitnou lepiacou páskou. Domyslela som si, že ide o obálku časopisu *Vlasta*, ktorý, súdiac podľa žltého nádychu papiera, prelúskala ešte v minulom storočí. Vedomá si neodvratne sa blížiacej blamáže, akéhosi zlatého katastrofického klinca po troch dňoch privádzania ma do rozpakov som trasúcimi sa prstami roztrhla papier.

Vykuklo niečo lesklé...

Vzdychla som.

Lesklé a ružové...

Bože!

Lesklý ružový obal...

Bože môj!

A na ňom nápis: Môj denník.

Panebože, môj!

Kto už dnes investuje do denníkov, keď každý má svoj comp? Akto... Ani som nedomyslela, keď ma prerušilo naliehavé hŕkanie.

„Hi-hi-hi.“

Strhla som sa, lebo to znelo, akoby sa babka Potvora dusila.

„Hi-hi-hi.“

Vari predsa? *Nie*, napadlo mi vzápätí, také šťastie mať nemôžem.

„Hi-hi-hi.“ Tvár jej úplne očervenela. „Hi-hi-hapčiii!!“

No, nevravela som?

„Tak čo, Beruško? Líbí?“

Mama ma štuchla laktom do rebier. „A... áno, babi,“ vyjachtala som. Ďalší štuchanec. „A... ďakujem.“

„To jsem ráda, Beruško, Ježíšek tě musí moc milovat, když ti vždycky nadělí tolik dárků a tak pěkné věci, vid', Beruško?“

Zaškrípala som zubami a zagánila na otca. V jeho očiach sa však zablysko: *Už by si mala vedieť, že zaťovia svokry na návštevy nepozývajú!*

Rodičom je dobre, majú sa na koho vyhovoriť, ale čo ja, keď som jedináčik?

Po niekoľkých hodinách (*a štamperlíkoch vaječného likéru, ktorý som odčerpávala z rezervnej zásoby v chladničke – zajtra ju musím doplniť, aby si to nik nevšimol*), keď naši ešte

stále zobali v obývačke pred televízorom tyčinky z lístkového cesta a ako každý rok sa rozčulovali, že zase dávajú samé re-prízy, sa mi konečne pri myšlienke na písanie denníka prestali ježiť chlpy. Dokonca som sa prichytila, ako v ňom bezmyšlienkovite listujem, ovoniam strany, ohmatávam kvalitu papiera a hladkám väzbu. Skrátka, dotýkali sme sa ako dva cudzie psy. Najprv nedôverčivo, potom opatrne a postupne sa z nás začali stávať parťáci.

Predstava dôverných záznamov na papieri, ako to robila každá *femme fatale* od čias Coco Chanel (videla som to vo filme a písať si denník bolo niekedy strašne in, rovnako ako horúca čokoláda za čias Angeliky), mi odrazu vôbec nepripadala protivná a ani cudzia. Dokonca sa mi začala páčiť. Bolo to sprisahanie medzi mnou a vesmírom, ktorý ako jediný bude mať k mojim myšlienkam na papieri prístup.

Keď som sa okolo polnoci utiahla do postele a denník som si privinula k hrudi, odrazu ma zaplavil pocit, aký som doteraz nepoznala; cítila som, že začíname tvoriť pár. Veď aj manželstvo je spojením pôvodne dvoch úplne cudzích bytostí, no nie? (*A niektoré vydržia poriadne dlho!*) Dúfam, že s mojím denníkovým partnerstvom to nebude inak.

Tvoja *Fina*

P. S.: Nevolám sa tak, ale keď moje meno je také tuctové. Simona (po ocovej mame) Jozefína (po mame) Smiková (po ocovi). *Nemohli mi dať meno, ktoré by bolo iba moje?! Keby mali moji rodičia pomenovať podnik, určite by skrachoval.*

O tom, že nemali šťastnú ruku, podľa mňa svedčí tiež fakt, že ma každý volá inak. Mama Simona, Simonka, Simka, Simi, Simik alebo Fifka, oco Sojka, babka Beruška, kamošky Fifa a spolužiaci Simča. Ale mne sa aj tak najviac páči Fina.

P. S. S.: Teraz mi napadá, že by som asi nemala byť taká formálna, lebo načo mi je denník, keď nebudem osobná a úprimná, však? Takže čo by som teda na seba bonzla... na začiatok... v zahrievacom kole... *Okej, chceš vedieť, milý denník, do koho som sa buchla?*

P. S. S. S.: Poviem, vlastne napíšem, sľubujem, ale najprv si musím byť istá, že som našla takú skrýšu, kde ťa nik nevypátra. Ani mama, a to bude dosť ťažké, lebo vďaka svojmu chorobnému sklonu každý deň vysávať a ukladať veci v skrinách objavila aj ocovo dévedéčko s erotikou!

P. S. S. S. S.: To by nebolo najhoršie, keby ho nenašla iba deň po tom, čo ho otec schoval. A hoci si ho nestihol ani pozrieť, takže bol prakticky úplne nevinný, mama bola k nemu veľmi krutá a týždeň sa s ním nerozprávala. Ani mu nevarila! Mne to neprekážalo, dostávala som prachy na *pálivé krídelká*, ale chudák fotrík. Tlačil do seba iba paštétové rožky.

Potom odcestovali do Piešťan. Udobriť sa. Nasledujúce dva týždne mama každé ráno vzdychala v kúpeľni, pokým raz večer pri telke neukázala ocovi gesto, akože je to okej (zdvihla prst). Povedala, že je všetko znova po starom, a on si nahlas vydýchol. Vyjadrovali sa v inotajoch, ako by som bola decko. Aj idiot by pochopil, že to dostala.

P. S. S. S. S. S.: Už na druhý deň som pochopila, že je skutočne všetko po starom, lebo znova na seba hulákali ako autobusári na konečnej.

P. S. S. S. S. S. S.: Tie péesesky ma fakt ničia! Nakoniec sa natiahnu na celý riadok alebo čo a kto má počítat tie eská, aby v tom nebol chaos?! Musím s tým niečo urobiť.

~~Tvoja F~~

~~Oddaná F~~

~~Tvoja oddaná F~~

Tvoja pätnásťročná panna, nešťastne zalúbená *Fina*

Sobota 26. decembra

Na Štefana

(Najlepší deň môjho doterajšieho života!!!)

Sorry, denník, našu spoluprácu som asi neodštartovala najlepšie, keď som hneď po úvodnom zápise ďalší deň vynechala, ale zistila som, že žiť a zároveň zapisovať, čo žijem, je niekedy nad moje sily. Preto som sa rozhodla, že o svojich dňoch (*aspoň tých zložitejších alebo keď ma jednoducho pre-môže kamoš Veget*) budem referovať, až keď si ich odžijem.

Takže dnes vlastne nie je 26. decembra, ale už 27., je to jasné, však?

Aj keď u mňa je to jedno, lebo môj život má odpich asi ako veľryba na piesku a dátum v kalendári je pre mňa asi taký dôležitý, ako keď slepý vyhrá predplatné od káblovky.

O Prvom sviatku vianočnom (teda o 25. decembri) sa radšej nezmieňujem. No dobre, tak iba krátko. Nestalo sa nič, čo by stálo za zápis. Ibaže som musela trčať doma s rodičmi a babkou a kukat do bedne. Dávali zase ten seriál o Ježišovi, ako ho mučia, bičujú a on stále padá do piesku s tým ťažkým krížom na plecích – hrozné. Normálne mi vyhrkli slzy, hoci viem, že je to iba herec, ktorému zaplatili, aby predstieral, že trpí, pričom v skutočnosti ho nič nebolelo, a tiež viem, že celý príbeh o Ježišovi vôbec nemusí byť pravda. *(Veď sa zachoval iba ako spísaná legenda v evanjeliách, žiaden notárom overený záznam, živý prenos či aspoň zrnité zábery drzého papparazza, no nie?!)*

Ale možno som iba precitlivená, lebo celá moja rodina sa pokojne napchávala zemiakovým šalátom. Babka nadávala, že v televízii robia samí diletanti, keď nevedia, že Ježiša ukrižovali na Veľkú noc, zatiaľ čo na Vianoce sa narodil. A keď prišiel Jozef z Arimatie za Pilátom Pontským, aby mu vydal mŕtve Ježišovo telo, lebo ho chcel dôstojne pochovať, a Pilát zvolal: „Vezmi si ho, smrťou zanikla aj jeho moc,“ mama sa opýtala: „Komu môžem pridať?“ Vôbec ju nezaujímalo, že niekto umrel a jej dcéra je z toho na nervy. Takých mám ja rodičov!

Poobede som sa chcela odreagovať u Anety, ale babka Potvora trvala na tom, že počas Prvého vianočného sviatku má byť rodina pohromade. Akoby nebolo dosť hrozné, že sme pohro-

made s ňou, navyše už viac ako dvadsaťštyri hodín! Bolo to ako domáce väzenie, iba elektrický obojok mi chýbal. Myslím, že v moderných časoch by tieto starosvetské pravidlá mali zrušiť, lebo dnešnému mladému človeku nie je prirodzené tak dlho oxidovať s rodičmi. Stúpa tým agresivita, ľudia sa prejedajú a vôbec – doma to stojí za prd.

Ale aj tak som trčala s našimi. Veď kam som mala ísť, keď každý, koho poznám, žije v rovnakom časovom pásme? Keby sme bývali v New Yorku, pokojne by som mohla ísť na návštevu do Los Angeles, lebo kým by som tam dorazila, bolo by dvadsaťteho šiesteho. Ani babka Aurora by nemohla nič namietat'. Ale takto? *Nudááá!*

Zamkla som sa do detskej, natiahla sa na posteľ, počúvala *Pink* a tajne čítala *Kámasútru* od Anety, ktorú som už skoro týždeň úspešne schovávala v garníži nad oknom. Nemôžem uveriť, že tá kniha bola zakázaná. Nechápem, čo s ňou všetci majú. Veď je plná zrnitých čiernobielych fotiek sôch s poodlamovanými nosmi (a inými časťami ľudského tela), básní a čudných pomenovaní ako zívajúca gazela, zvinutá liana či štiepanie bambusu – čudujem sa, že k nej nepredávajú výkladový slovník. Vlastne ma prestala baviť dosť skoro; keď som sa dočítala, že existuje jedenásť druhov bozkov – rovný, šikmý, nadvihnutý, vtisnutý, tisnúci, sajúci, mierny, nežný, skúmavý, rozochvený a odmeraný –, lebo mi došlo, o čo všetko prichádzam a aký je môj život úbohý, keď nepoznám ani jeden z nich. (*Ale keby som si mohla vybrať, čo však nie je môj prípad, beriem sajúci.*) Potom som od vyčerpania a smútku zo skľučujúceho poznania asi zaspala, lebo ráno som našla knihu pod perinou, teplú od môjho tela a stále rovnako nezrozumiteľnú.